

מסורת הש"ס

- (א) [סנהדרין י"ט].
(ב) [שפיעות כד: י"א] (א [סס]).
(ג) [הלכות משנה ריש פ"ו].
(ד) [סנהדרין כח: פשוט].
(ה) [ז"ל ולחשוב וללל].
(ו) [כריתות י"א].
(ז) [שופטים יד].
(ח) [נפסקין: מהם ששנים].
(ט) [ז"ל ולחשוב וללל].
(י) [ז"ל ודשעאל].
(יא) [שם: חולין קטן: ד"ה בענין].
(יב) [שם: חולין קטן: ד"ה בענין].
(יג) [שם: חולין קטן: ד"ה בענין].
(יד) [שם: חולין קטן: ד"ה בענין].

גליון הש"ס

רש"י י"ה מ"ה דהיי"א
וכי' בלילה נמי לדידיה
לדידי [לחייב] כלל
משו' כי' מ"ה י"ד
תוס' ד"ה מתקין וכו'
דלא דמי. ענין זה מצינו
לכ ע"כ תוס' ד"ה וכו'.

הגהות הב"ח

- (א) גמ' משום בעברה לא
ליחייב דהא: (ב) רש"י
ד"ה ה"ג ואם איתא. כי' צ"ל
לומר דל"ג להעברה לא
ליחייב האילן דהוי ליה
לזכרו כדגסם בסקסר
וכי' אלו עבדין הו'א
דגסרין ליה וע"כ דף מ'
ע"כ: (ג) ד"ה המרביע
וכי' גוף אחד הו'א ועמל:
(ד) תוס' ד"ה מתקין וכו'
דמשמע דפריך טובא
בפריך. כי' כלומר א"כ
קשה מאי קא משני עובד
ז"ל דתלמודא קא עביד
אשתיא דתנא ושייר כו':
(ה) בא"ד וזכר לומר
ע"כ וכו' ולעיל קאמר
א"ל תני תנא שמה וכו'
כלל דמי דלעיל קתני
שמה ומני י"ט. כי' ו"י
נמ"ש הסוס: רפ"ק
דינמות דף ג' ופ"ק
דקדושין דף ט' (י) ד"ה
שהי גוף א' הו'א ועמל
וכי' כדנרסמו. כי' כלומר
כפי שיטתו דעמל דפסולי
המוקדשין הם שני גופין
דמקלמ קדשים ומקלמ
חולין כמו שפי' בחולין דף
קטו ע"כ: (י) בא"ד עמל
דהוי דר' יתחק:

מוסף רש"י

משום הבערה. ולא
לזכר. להעברה מלאכה
לעמל וביטול מלאכה
לעמל (פסחים דה). גיד
הנשה של נבילה. לוקה
על אכילתו משום נבילה
(שם). שמים על אכילתו.
אכל גיד וזכר כפי חבלו.
ושלש על בשולו. תוס'
הבערה דיי"ט ומשום בשול
דיי"ט ומשום מבשל בשר
בחבל אפילו בחול (שם).
דאיתיה בשאילה. להם
להמיר האיסור (שבתות כד). והרי הקדש. שנה ע"י נזל נדרים יש להם שאלה (שם). ראיות להשתלש. כגון י"ח לא כ"א כ"ד, שהיו מכין אותו שמי ידות מאחריו ואמלץ ומקלד ליעין לה (ברכות יא.).

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

כב.

עין משפט
נר מצוה

- קא ד מ"י פ"י מהלכות
רואה הלכה ט סמג
ענין עמל:
קא ב ג מ"י פ"י מהל'
יסודי המורה ה"א:
קא ד מ"י פ"י מהלכות
טומאת נזרת הל"א
סמג לאון סמג:
קא ה מ"י פ"ט מהלכות
כלי המקדש הל"י:
קא ו מ"י שם פ"ב
הלכה ג:
קא ז מ"י פ"י מהלכות
פ"י הלכה ב:
קא ח מ"י פ"י מהלכות
מלכים הלכה ח:
קא ט י מ"י פ"ט מהל'
כללים הל"א:
קא ב מ"י פ"י מהלכות
סנהדרין הלכה א
סמג לאון קאח:
קא ל מ"י שם הל"ב:

תורה אור השלם

1. ולא ידבק בידך
מאונק מן החרס למען
ישבו: מ"הרזן אפ"ו ונתן
לך רחמים ורחמך
והרבה כאשר נשבע
לעמך: דברים י"ח
2. ולא תביא תועבה אל
ביתך והיית חרם כמורה
שקץ תשקצנו ותעב
תתעבנו בן חרם הו'א:
דברים ז כו
3. ונתתם את מקדשתם
ושבתם את מצבתם
ואשריהם תשרפון באש
ותפסילו אליהם תגדעון
ואבדתם את שקם מן
המקום ההוא:
דברים יב ג
4. לא תעשון כן לזי'
אלהיכם: דברים יב ד
5. והורדו זקני העיר
ההוא את העגלה אל
בית איתן אשר לא יעבד
בו אלא קרע וקרפו שם
את העגלה בנחל:
דברים כב ד
6. השמר בגנע הוצרת
לשומר מאד ולעשות
בכל אשר יורו אתכם
הבונים הלזים כאשר
צויתם שתשמרו לעשות:
דברים כח ח
7. בטבעת האזן ידיו
הבדים לא יסרו ממנו:
שמות כה טו
8. ויבסס את החשן
משבעתו אל טבעת
האפר בפחיל תכלת
לדיות על חשב האפר
ולא יזח החשן מעל
האפר: שמות כח כח
9. כי תצור אל עיר ימים
רבים להלחם עליה
לתפשה לא תשתית את
עצה לנחל עליו גרון כי
ממנו תאכל ואתו לא
תבית כי האדם עץ
החיים: לבא מפקין
בפצור: דברים כט כ
10. וידה אם בן הבות
הקדש והפילו השפט
לדורו לפניו כדי רשעתו
במספר: ארבעים יבגו
לא יסוף פן יסוף להכותו
על אלה מכה רבה
תקלה אחיד לעיניו:
דברים כב ב-ג

אלא הכא במאי עסקינן שבישלו בעצי הקדש. ואם תאמר לילקי
משום הויד במעילה בזהרה וי"ל דלא חשיב אלא ללא
דאיתנהו בפחות משום פרוטה:

מתקין דה רב אושעיא וליחשוב נמי משום זורע בנחל איתן.
קשה דהשם (ו) פריך טובא (ט) (ונפרוך
דלל) משני מידי (זכר) לומר (ס) דע"כ
דמנא תנא ושייר ולעיל קאמר אלא
תני תנא שמונה ואת אמרת תנא ושייר
שמונה הר"ס * דלא דמי לעיל דקמני
דאיכא מו מלקות משום י"ט היה לו
למנותן בשמים אכל הכא יכול להיות
דלא איירי תנא למחשב כל הני גווי
דזורע בנחל איתן ומוחק את השם:
אמר ליה כגון דאמר שלא אחרוש
בין בחור בין ביו"ט. וקשה
דאכתי לימא בללו וכן כדפריך פ"ג
דשבוטות (דף גז. דה. וסס) גבי שלל חולל
נבילה ושמוטה דפריך מי איתא בללו
וכן ואלו י"ל דמשכחת לה בזה כגון
עפר תימות דלית זה חיוצא מן
המורה בלמות מרישה:

שהרי גוף אחד (ו) ועשאו הכתוב
ב' גופים. הקונטרס פירש
כגרסמו ור"ת פירש צענין אחר כמין
חומר דכתיב ציה כלצי וכלל שהם ב'
מינין וצוה הפירוש מיושב הא דלמרי'
בזכורות (דף גה.) תלמא לצי ואל
כמיני צו חד לכדנצ יתכן וחד
לכדרי * (י"השע) ופירוש הקונטרס לא
אמפרש למילתיהו והשם נמא (ו) הא
דרכי יתכן ורצי * (י"השע) דהכא י:
המנהיג בשור פסולי המוקדשים
צוקה. ודוקא אי מושך
השור משוי בגופו אכל בלל המשכה
אין לוקה בהנהגה דאם לא כן
לעולם לא יוכלו להנהיג שור
פסולי המוקדשים ממקום אחר ט:
הא

ועומד מזה סיני הוא א"ל כגון דאמר שבועה שלא אחרוש בין בחול בין
ביו"ט דמגו דחלה עליה שבועה בחול חלה עליה נמי ביו"ט * מידי דאיתיה
בשאילה לא קתני ולא * והרי הקדש בבכור והרי נזיר בגזיר שמשון נזיר
שמשון בר אישמויי למתים הוא אלא הא תנא איסור כולל לית ליה
אמר רבי הושעיא * המרביע שור פסולי המוקדשים לוקה שנים אמר רבי
יצחק * המנהיג בשור פסולי המוקדשים לוקה שהרי גוף אחד הוא
ועשאו הכתוב בשני גופים: **מתני'** * כמה מלקין אותו ארבעים חסר אחת
שנא * במספר ארבעים מגין * שהוא סמוך לארבעים ר' יהודה אומר ארבעים
שלימות הוא לוקה והיכן הוא לוקה את היתירה בין כתפיו * לאין אומדין
אותו אלא במכות ראויות להשתלש אמדוהו לקבל ארבעים ולוקה מקצת
ואמרו

המוקדשין. שפדה אפילו על מינו לוקה שהרי גוף אחד (א) ועשאו הכתוב שני גופין דמורת חולין ומורת קדשים יש עליו מורת חולין
שמות באכילה מחוץ לפתח אהל מועד כאלו לא הוקדש מעולם ומורת קדשים שאסור בגזיה ועבודה כדלמרינן בסקסר [ראה יט טו] צלל אות
נפשו מוצא ואלתל בשר (דברים יב) צמה הכתוב מדבר אם בשר מאה הרי כבר אמור כי יריחיה * אלהין את גבולך וגו' כי תאזה נפשו וגו' אם
באכילת קדשים הרי כבר אמור כי אם במקום וגו' שם תעלה וגו' הא אין הכתוב מדבר אלא בפסולי המוקדשין שנפדו מוצא ולא גזיה דאסור
בגזיה ועבודה בשר ולא חלל ואכלת ולא כללצין והלכך אסור להרביעו אפי' עם מינו משום כלאים שמרביע חולין על קדשים על קדשים על
חולין וכן במנהיג אפילו מנהיג עם מינו ואפילו מנהיג צני עמנו חולין וקדשים הוא ויחייב משום כלאים דחשיבה דהוא עלמא כלאים שעמלן
הכתוב שני גופין. ולא שמעתי ראה מנלן דחולין וקדשים כלאים זה צוה ודבר מימה הוא: **מתני'** * **שלאמר במספר ארבעים.**
והפילו השופט והכה לפניו כדי רשעתו במספר (דברים כה) וסמך ליה ארבעים יכנו ודרשינן כמאן דכתיב במספר ארבעים מגין
שהוא סוכס את הארבעים דמפרש בגמ' דמדלל כתיב יכנו ארבעים במספר אלא במספר ארבעים יכנו שמעינן דהכי קאמר מגין הסוכס
הארבעים חשבון המשלים סוכס של ארבעים שגורס לקרות אחריו ארבעים והיינו שלשים ותשע: **ראויות להשתלש.** בגמרא מפרש:

ואמרו